

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

De personen die van heden
een abonnement aan den
Postrijder nemen voor het
jaar 1872, zullen het blad gratis ontvangen
tot aanstaande nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 23 NOVEMBER.

De Kamer.

Gisteren woensdag zijn in de Kamer de debatten begonnen waarmede de liberalen ons sedert zoo lang bedreigd hadden. M. Bara heeft het woord genomen om uitleggingen te vragen over de benoeming van M. de Decker als gouverneur van Limburg.

Volgens M. Bara en zijne handlangers is deze benoeming niets minder dan een schandaal uit rede van het deel genomen door M. de Decker aan de ondernemingen Langrand-Dumoncaeu.

Het valt in het oog dat het lawijt dat men rond deze benoeming maakt geen ander doel heeft dan de omverwerping van het ministerie. Die liberalen die zoo hard schreeuwen, bekwamen zich inderdaad heel weinig met de belangen der katholieke actionnarissen. Lees men hunne bedreigingen in hunne gazetten dan verneemt men al gauw dat zij niets anders zoeken dan het volk op te hitsen, het straatlawijt op gang te krijgen en het ministerie van 1871 overhoop te werpen zoo als dit hun in 1857 gelukt is.

Maar in die veertien jaren tijds is het land niet gebleven zonder zijne ware belangen beter te weten beseffen. De opstokingen die tot heden in Brussel plaats hebben gehad, zijn tegen hunne aanvoeders gedraaid en de pogingen tot wanorde zijn in het water gevallen.

Voegen wij hierbij dat in de Kamer alles nog al rustig afgeloopen is. Het lang en driftig sermoen van M. Bara is met kalme door de tribunen aanhoord. Op straat en rond het paleis der Natie waar de Kamer hare zittingen houdt, woelden de heetkoppen schreeuwende: weg met het ministerie! vivat Bara!

M. Anspach heeft verscheidene malen het volk aangesproken om de kalme te doen herstellen. Het lawijt heeft geduurd zoolang de Kamer vergaderd was. Er is den ganschen avond wel eenige woeling achter hoek en siraat geweest, doch de goede orde is nergens gestoord geworden.

Heden donderdag gaan de beraadslagingen voort. Wij hebben te veel betrouwen in het gezond oordeel der Belgen om te kunnen vreezen dat men onder zulk voorwendsel er in zal gelukken de rust van het land te stoorren. Wij hebben even veel betrouwen in de vastberadenheid van het ministerie dat met krachtadigheid den erbied der wettelijkheid zal weten te handhaven.

Men leest in het Fondsblad :

» Het gerucht loopt, dat M. Vrambout, gouverneur van West-Vlaanderen, zijn ontslag heeft gegeven. Hij zou, beweert men, vervangen worden door eenen der achtbaarste ingezetenen van Brugge, die door het vertrouwen, welk hij bezit, reeds aan het hoofd van een gekonstitueerd korps staat.

Zou M. Vrambout misschien die gouverneur zijn, waarvan reeds zoo lang in de pers, op eene zoo mysterieuse wijze gesproken wordt: doch over welk geheimzinnig persoonagie de doktrinaire bladen zoo doofstom blijven als pladjzen?

Zou het die gouverneur zijn, welke ter sprake zal komen, als M. Bara, in de Kamer de benoeming zal komen aanranden van M. de Decker, wiens eerlijke inzichten, nooit door iemand zijn durven betwijfeld worden — tenzij misschien door... Bara?

M. J.-L.-H. Bovy, provinciaal griffier der provincie Limburg en oud lid der bestendige deputatie, is officier benoemd van het Leopolds-orde.

Brieven uit Rome.

Men meldt uit Rome, 5 november, aan de Unvers:
« Heden middag te vier uren was de basiliek van Sint-Jan van Lateranen opgevuld door de geloovigen, die het triduo wilden bijwoonen, dat

heden een aanvang nam. Op mijn weg van het Colyseum naar Sint-Jan had ik opschriften gelezen, waarop met groote blauwe letters geschreven stond: *Viva Döllinger papa*. De openbare verachting heeft recht gedaan over die aspiratie, welke de Italianen van Victor-Emmanuel mischien nationaal zullen noemen. Men las ook opschriften zoo als deze: *Dood aan de caccialepri, weg met de kloosters, dood aan den Paus*. Verder zal ik er over zwijgen, zoozeer walgt mij dat alles. Ik zal u liever spreken van het beeld des Zaligmakers, dat op dit oogenblik aan de vereering van het christen volk is nitgesteld.

Dit beeld staat in de kapel *Sancto Sanctorum*, het voormalige oratorium der Pausen, op de 28^e trede van wit geaderd Syrisch marmer (*marmor Syricum*) afkomstig van den trap van het paleis van Pilatus te Jerusalem. Men noemt het *achropita* (niet gemaakt door de hand des menschen) en naar men beweert is het begonnen door den H. Lucas en voltooid door de Engelen. In de vierde eeuw van Jerusalem naar Constantinopel overgebracht, werd het daar vereerd tot den tijd van Leo den Isauriër; daarna aan de beeldstormers onttrokken, kwam het te Rome onder het pontificaat van Gregorius I, die het in het patriarchaat van Lateranen plaatste. Heden den dage geplaatst in de genoemde kapel *Sancta Sanctorum*, waarboven men leest: *Non est in toto sanctorum orbe locus*, ontbloeit men het bij zekere feesten en tijdens groote plagen, of bij plechtige gebeden brengt men het in processie over naar St-Jan van Lateranen of de H. Maria de Meerdere.

Onder een troonhemel, boven het altaar der kapel, en achter twee houten deuren en een stevig ijzeren hek, is het achropitische beeld verborgen. Het ijzeren hek heeft drie sloten, waarvan de sleutels bewaard worden door den kardinaal-prefect der apostolische paleizen, door het kapittel van St-Jan van Lateranen en door den geestelijken overste van het groote hospitaal van Lateranen.

Dien ten gevolge zijn zaterdag avond, MM^{rs} Colombo, deken, Bartolini en Jacobini, apostolische protonotarissen, twee kanunnikken van het kapittel van St-Jan van Lateranen, Mgr Cataldi, vicaris-generaal van de groote commanderij van den H. Geest, in hoedanigheid van geestelijk overste der hospitalen, de erw. pater prior van het hospitaal van St-Jan van Lateranen de erw. pater overste van de Passionisten, aan wie Pius IX de bewaking van *Scala Santa* heeft toevertrouwd, en drie getuigen, waaraan twee geestelijken en een leek, krachtens eene bijzondere soevereine vergunning, de kapel *Sancta Sanctorum* binnen getreden. Men had geen burgerlijk notaris ontboden, ten einde niet van het gezegeld papier van het Italiaansche gouvernement gebruik te maken.

Een der apostolische protonotarissen heeft het proces-verbaal voorgelezen van de laatste sluiting der deuren en van het hek, welke plaats had in 1863, en nadat de tegenwoordig zijnde personen zich van de echtheid dier sluiting hadden vergevist, werden de kaarsen aangestoken en heeft Mgr Cataldi voor het hospitaal het eerste, Mgr de Necker voor het kapittel van St-Jan van Lateranen het tweede, de erw. pater overste der Passionisten voor het apostolisch paleis het derde slot geopend, waarna allen, het beeld nu zichtbaar zijnde, nedergekniel zijn en het schoone gebed baden in het Lateraan gebruikelijk en voor dat beeld gemaakt.

Dat gebed werd gewoonlijk gevolgd door een vers, hetwelk de zangers van de kapel op een zeer roerende oude wijze zongen: *O bone Jesu, miserere nostri quia tu creasti nos et redemisti nos sanguine tua preciosissimo*. Men heeft zich moeten bepalen bij het opzeggen van dat vers, terwijl de dienaren van de basiliek het beeld, *Yetusissima, Sacratissima en Colendissima* geheeten, van zijne plaats namen en naar beneden droegen en de protonotarissen, hun Kapittel bewerkstelligden, welks kanunniken, in 't bijzijn der getuigen, zwoeren het binnen het vastgestelde tijdsverloop terug te zullen geven.

Proces Tichborne.

In de londense dagbladen zijn tegenwoordig dagelijks verscheidene kolommen toegewijd aan het verslag van een rechtsgeeding hetwelk veel romantische bijzonderheden aanbiedt, namelijk aan de zaak Tichborne, waarbij te beslissen valt of een persoon, die thans beweert recht te hebben op een alouden barontitel en uitgestrekte goederen in Hampshire en elders, de rechtmatige erfgenaam, of wel een bedrieger is. Reeds op 10 mei heeft de behandeling dazer zaak voor de *Cours of Common Pleas* een aanvang genomen. Zij werd onafgebroken tot 7 juli voortgezet, maar toen voor vier maanden verdaagd, en is thans weer opgevat.

De bijzonderheden dezer zaak zijn de volgende; Sir James Francis Doughty Tichborne,

de vader van den vermoenden sir Roger, was de jongste van drie broeders en de tiende baronet van Tichborne. Daar zijne twee broeders zonder mannelijke nakomelingen waren overleden, waren de familiegoederen op hem overgegaan. Hij trouwde in 1827 Henriëtte Félicité Seymour, en de eischer beweert, dat hij hun oudste zoon Roger is, die den 5 januari 1829 is geboren.

De twee zoon, Alfred Joseph, is in 1861 gehuwd, en in het belang van diens zoon, welke na zijnen dood, in 1866 geboren is, wordt de eisch betwist. Sir Roger is te Stonehurst opgevoed en heeft later, tot zijne meerderjarigheid, bij het regiment kabiniers gediend. Hij schijnt echter aan den drank verslaafd te zijn geweest, en nadat dit misbruik een door hem gewenscht huwelijk met zijne nicht, miss Kate Doughty, had doen mislukken, verliet hij den dienst, naar het schijnt in de hoop zijne verkeerde gewoonte af te leggen en later zijne huwelijksplannen alsnog te zien doorgaan. Hij ging naar Zuid-Amerika op reis, na van zijne ouders, die destijds te Parijs woonden, afscheid genomen te hebben.

Op 19 juni 1853 kwam hij te Valparaiso aan, schreef uit verschillende plaatsen van Zuid-Amerika een aantal brieven aan zijne moeder, aan lady Doughty (de moeder der bovengenoemde miss Kate), aan M. Gasfort (zijn zaak-waarnemer) en aan anderen. Op 20 april 1854 vertrok hij, aan boord van het naar New-York bestemde schip *Bella*, van Rio-Janeiro; het schip is op zee vergaan en van dat tijdstip af tot het oogenblik, waarop de tegenwoordige eischer kwam opdagen, is van Roger Tichborne niets meer vernomen. Jaar op jaar ging voorbij; zijne nicht trouwde M. Radcliffe; zijn vader stierf, het bericht van diens dood werd zooveel mogelijk verbreid en voor het hof der kanselarij een proces gevoerd, waarin Roger's dood wettelijk bewezen werd verklaard.

Doch in mei 1865 kwam het Rogers moeder ter oore, dat sommigen van de opvarenden der *Bella*, door een schip opgenomen en naar Australië overgebracht waren, en zij liet in verscheidene nieuwbladen advertenties plaatsen, waarin zij eene ruime belooning toezegde aan ieder, die haar aangaande haren oudsten zoon aanwijzing kon doen.

Al spoedig geraakte zij in een breedvoerige briefwisseling met een zaakwaarnemer te Melbourne, Cubitt genaamd, die haar verzekerde haren zoon op het spoor te zijn en daarna met den tegenwoordigen eischer zelfden, die onder den naam van de Castro te Wagga-Wagga in paarden gehandeld had; de weduwe schijnt het schrift van den eischer niet alsdat van haren zoon herkend te hebben; immers, zij wenschte hem niet te herkennen alvorens zij hem zou hebben gezien, en de eischer schepte zich op 2 september 1866 te Sydney in, na in Cubitt's handen een wissel te hebben achtergelaten voor een bedrag, hetwelk Cubitt niet heeft willen noemen, en hij kwam op den Kersdag van dit jaar in Engeland aan.

Sedert is hij door zijne moeder en door een aantal personen herkend, ofschoon hij, in plaats van een flink jongeling, een zeer gezet man is geworden. Zijne moeder en eenige andere personen, die zooals zij sedert zijn overleden, hebben schriftelijk bevestigde verklaringen omtrent zijne indentiteit afgelegd, welke bij de rechtbank zijn ingeleverd, en al de tot dusver gehoorde getuigen, verklaarden dat hij de Roger Tichborne is, met wien zij vroeger in deze of gene betrekking hebben gestaan.

De weduwe Tichborne heeft men een jaargeld van 1000 p. st. vermaakt. Daarentegen heeft hij zelf, in den loop van het zeer uitgebreide verhoor, waaraan hij onderworpen is, herhaaldelijk antwoorden gegeven, welke zijne zaak eerder kunnen benadeelen dan bevorderen, en hij is, behalve door zijne moeder, door geen zijner familie herkend. Naar het schijnt, vermoedt men, dat hij zekere Arthur Orton zou kunnen zijn, met wien Roger Tichborne in Zuid-Amerika in aanraking is geweest en die zeer stellig tijdens het verblijf van den eischer in Australië aldaar vertoefde. De eischer heeft te kennen gegeven, dat het hem wellicht mogelijk wezen zou, dezen Orton aan te wijzen, en te dien einde zijn onder anderen twee advocaten des eischers dezen zomer naar Australië vertrokken, die nog niet van daar teruggekomen zijn; maar de eischer kan natuurlijk niet volstaan met te bewijzen, dat hij Orton niet is; hij zal moeten aantoonen, dat hij niemand anders is dan sir Roger Tichborne.

Buitenlandsch nieuws.

Na de acht doods vonnissen en zware lijfstraffen, door den 6e krijgsraad van Versailles gewezen tegen de moedwillige moordenaars der parijzische gijzelaars, heeft de 3e krijgsraad zich

gister bezig gehouden met de zaak van 't onbeschaamd schandbladje *Père Duchêne*, welk zoo men weet tijdens het kortstondig beheer der *Commune* in Parijs verscheen.

De gekende Vermersch, een Belg, die zooveel als hoofdsteller was, is bij tijds naar Louven gevlucht, alwaar hij medewerkt aan den opstel van eene ander overdeven roode gazette. Met Vuillaume, is hij bij verstek tot levenslang dwangarbeid verwezen. Zijn medewerker Humbert, dien men bij de kraag had gevat, is veroordeeld tot de zelfde straf.

Zoo men ziet, beginnen de krijgsraden kort en geweldig spel te spelen met de kopstukken van den parijzer opstand.

Veel menschen hebben hier en elders nog vrees voor de nieuwe fransche papiermunt. Dat men zich daarvoor geruststelt: het zijn geen assignaten welke de 3^e fransche Republiek in omloop brengt; maar coupures of couponjes van 5, 2 en 1 frank, om te voorzien in de groote behoeften van pastmunt. Die coupures worden uitgegeven door het Escomptenkantoor en de Algemeene maatschappij; twee stevige financiële gestichten.

Het Staatsblad kondigt heden aan dat de kas van 's Rijks schatkist en de Bank van Frankrijk die coupures ontvaangen als pasmunt. Er bestaat derhalve geen het minste gevaar in om die fransche coupures als pascgeld bij betalingen te ontvaangen.

Een belangrijk nieuws is gisteren door het Legitimisten blad *la France* afgekondigd: de graaf van Chambord, hoofd van den oudsten tak der Bourbons, en de graaf van Parijs, hoofd van den jongsten tak der Orleansisten, zouden te akkoord zijn gekomen op de voorwaarden eener versmelting of verzoening.

De graaf van Chambord zou de driekleurvlag te Orleans aanvaarden, en de graaf van Parijs zou de rechten des graafs van Chambord op het bezit der fransche koningskroon erkennen.

De beide Bourbonstakken inderdaad vereenigd, zouden in Frankrijk gewis zeer veel aanhangers tellen. Maar die plannen van versmelting zijn reeds zoo dikwijls vooruitgezet, zij stooten telkens op zooveel moeilijke punten dat die zoo vurig nagejaagde versmelting telkens schipbreuk lijdt.

In de tegenwoordige omstandigheden van Frankrijk en met het oog op de wezentlijke behoeften in dat land, zou men inderdaad best doen met al die pogingen tot berstel der oude koningshuizen tussstellen tot gelukker tijden en geene de minste belemmeringen aan te brengen tegen de herleving van handel, nijverheid en financiën, welke zich, gelukkig, bij onze zuiderburen opnieuw begint te doen gevoelen.

Het voorzichtig en wijs bestuur van M. Thiers, de voortduur der rust en orde en de herleving van landbouw, handel en nijverheid in Frankrijk overhalen dag aan dag de bevolkingen tot den bijval voor 't republikaansche landsbeheer, zoo gemakkelijk en vooral zoo goedkoop, en waaronder de vrije instellingen zoo onbelemmerd komen bloeien en zich ontwikkelen.

De terugwerkende partijen beginnen zich over dien bijval te verontrusten; napoleonisten en monarchisten werken vereenigd om dien invloed der Republiek te bestrijden en hare strevingen te verwarren met degene van het communisme. Geheel de fractie der uiterste rechterzijde van de nationale Vergadering wenschte eene laatste poging te beproeven voor eene koningsgezinde combinatie op de grondslagen der versmelting tusschen de twee takken der Bourbons. Op dezen oogenblik worden er veel stappen gedaan bij den graaf van Chambord, die zijne soort van koningshof thans houdt in de zuitsersche stad Lucern, met doeltwil om hem tot eene verzoening met zijnen medestreever den graaf van Parijs te overhalen.

Men mag voorop gerust zeggen dat al die dynastische kannegieterijen geene de minste kans van goeden uitslag aanbieden. Die plannen moeten mislukken, want het fransche volk zelf begint klaar te zien en te begrijpen dat het grootste ongeluk, welk Frankrijk na zoo veel rampen nog zou kunnen overkomen, juist den pretendenten-oorlog, de burgerkrijg tusschen Bourbons, Orleansisten en Napoleonisten, zoude zijn.

Uit Versailles wordt heden morgen gemeld dat wellicht het Staatsbestuur zelf in de nationale Vergadering het voorstel zal doen om den zetel des gouvernementes en der welgevende Kamer naar Parijs te verplaatsen. In alle geval, zullen M. Thiers en zijne ministers zulk voorstel krachtadig ondersteunen, en men gelooft dat de meerderheid der Vergadering het zal aanvaarden.